

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Uherské Hradiště, Mařatice, Jaktáře 1475, IČ: 26301091, zast. Mgr. Janou Čechovou Náplavovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Trojanova 12, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 25.7.2011, č.j. 34/44513/2011-RK

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí ministra financí ze dne 25.7.2011, č.j. 34/44513/2011-RK se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Jany Čechové Náplavové.**

O d ů v o d n ě n í:

Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 28.3.2011 č.j. 34/35395/2011 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) zamítlo žádost žalobce ve věci doplnění povolení loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) prostřednictvím CLS INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM v provozovně HOSPŮDKA NA ŠIKMÉ PLOŠE na adrese Nerudova 298/201, Nový Jičín.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr financí zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto

rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí orgán rozhodující o rozkladu nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení. Konstatoval, že žádostí ze dne 2.7.2010 požádal žalobce o povolení provozovat loterii a jinou podobnou hru povolovanou podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím Centrálního loterního systému INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM s videoloterními terminály v provozovně HOSPŮDKA NA ŠIKMÉ PLOŠE na adrese Nerudova 298/201, Nový Jičín. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích Ministerstvo financí může povolit loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně o loteriích v části první až čtvrté upraveny s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. V § 17 odst. 11 části druhé zákona o loteriích jsou taxativně stanoveny objekty, v nichž a v jejichž sousedství nesmí být povoleny výherní hrací přístroje (dále jen „VHP“). Ministerstvo financí ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích, včetně vyhlášek obcí vydaných podle tohoto ustanovení, aplikuje přiměřeně také na loterie a jiné podobné hry povolované podle § 50 odst. 3 téhož zákona. Pokud jde o vyhlášky obcí vydávané na základě zmocnění v § 50 odst. 4 zákona o loteriích, přihlíží k nim Ministerstvo financí přiměřeně, a to za využití § 4 odst. 2 zákona o loteriích (veřejný pořádek). Orgán rozhodující o rozkladu dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že město Nový Jičín vydalo obecně závaznou vyhlášku podle § 50 odst. 4, kterou stanovilo místa, na něž se vztahuje zákaz provozování VHP. Výše uvedená adresa, kam je žádáno o povolení, je obecně závaznou vyhláškou dotčena. Ministerstvo financí se proto v souladu s § 4 odst. 2 zákona o loteriích (veřejný pořádek) a § 50 odst. 3 správního řádu obrátilo na město Nový Jičín se žádostí o vyjádření, zda provozováním loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích na výše uvedené adrese nedojde k porušení veřejného pořádku, popř. k porušení zákazu uvedeného v § 17 odst. 11 zákona o loteriích. Podle vyjádření města Nový Jičín dochází v provozovně, resp. místě provozovny k porušování veřejného pořádku (rušení nočního klidu, hlasitá hudba, křik, velký hluk). Toto tvrzení město Nový Jičín doložilo záznamy Městské policie. Kromě tohoto město Nový Jičín uvedlo, že se provozovna nachází v blízkosti velkého sídliště se zvýšeným pohybem mládeže; takže existence herny může mít nepříznivý vliv na mravní a společenský život mládeže. Po posouzení všech podkladů k vydání rozhodnutí Ministerstvo financí s ohledem na zákaz uvedený v § 4 odst. 2 loterního zákona žalobcovu žádost rozhodnutím č.j. 34/35395/2011 ze dne 28. března 2011 zamítlo.

Orgán rozhodující o rozkladu následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul důvody uváděné žalobcem v rozkladu. 1) Žalobce upozornil na to, že i kdyby se tvrzení města Nový Jičín stran rizik ohrožení mravního a společenského vývoje mládeže v důsledku toho, že se v blízkosti provozovny nacházejí velká sídliště, ukázalo být pravdivým, bylo by to pro řízení o vydání povolení nerozhodné. Skutečnost, že se v blízkosti provozovny nachází velké sídliště, není dle loterního zákona důvodem pro nevydání rozhodnutí o povolení provozu. Ohrožení mravního vývoje mládeže nelze dopředu předjímat, a to ani ve vztahu k umístění konkrétního herního zařízení. Žalobce si neumí představit, jak by mohl v budoucnu provoz interaktivního videoloterního terminálu (dále jen „IVT“) ohrozit mravní vývoj mládeže. Tvrzení města Nový Jičín považuje za účelové a vykonstruované. 2) Žalobce namítl, že město Nový Jičín neupřesňuje, jakým způsobem by mělo dojít k samotnému ohrožení mravního a společenského vývoje mládeže. Rozhodnutí je z tohoto pohledu nepřezkoumatelné, neboť ze strany Ministerstva financí absentují úvahy, vyhodnocení a závěry, které ho vedly k vydání zamítavého rozhodnutí. Zmocnění k vydání obecně závazné vyhlášky obce k regulaci se týká výlučně jen VHP a tato pravomoc nemůže být rozšiřována, což ostatně Ministerstvo financí v některých svých rozhodnutích potvrdilo. Přesto, jak vyplývá z odůvodnění, se Ministerstvo financí v rámci tohoto případu regulační vyhláškou města Nový Jičín zabývá. 3) V daném řízení nebylo dle žalobce prokázáno, že by povolením provozu IVT mohlo dojít k narušení

veřejného pořádku. Citovaná obecně závazná vyhláška města Nový Jičín reguluje výhradně provozování VHP.

S výše uvedenými námitkami se orgán rozhodující o rozkladu vypořádal v napadeném rozhodnutí následovně: Ad 1) a 2) Žalobce zcela opomíjí, že Ministerstvo financí odůvodnilo své rozhodnutí především rušením nočního klidu a nepořádkem v předmětné provozovně, což bylo doloženo opakovanými zásahy Městské policie. Tato skutečnost vedla Ministerstvo financí k názoru, že předmětná provozovna není z hlediska dodržování veřejného pořádku prostředím vhodným pro umístění IVT a že obsluha provozovny není schopna zabezpečit takové prostředí, jež by konvenovalo zákazu uvedenému v § 4 odst. 2 loterního zákona (nenarušení veřejného pořádku). Žalobce celou argumentaci rozkladu naopak opírá o vedlejší důvod, který Ministerstvo financí v odůvodnění podpůrně zmínilo, tj. blízkost sídliště s velkým pohybem dětí a mládeže, tedy lokalita, v níž by provozování IVT mohlo mít potencionálně negativní dopad na mravní a společenský vývoj mládeže. Zkoumá-li Ministerstvo financí otázku nenarušení veřejného pořádku, plní tím pouze svoji zákonnou povinnost. Úvahy o možnosti či nemožnosti dopředu předjímat narušení veřejného pořádku jsou z pohledu dodržování této zákonné povinnosti irelevantní. V daném případě navíc bylo (viz záznamy městské policie) narušování veřejného pořádku zdokumentováno. Ad 3) K argumentu týkajícímu se obecně závazné vyhlášky města Nový Jičín orgán rozhodující o rozkladu sdělil, že Ministerstvo financí nezamítlo žádnou žádost navrhovatele, tedy ani tuto, na základě prosté argumentace existencí regulační vyhlášky obce. Důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení provozovat loterii a jinou podobnou hru podle § 50 odst. 3 loterního zákona bylo i v tomto případě vyjádření města (obce), a to na základě žádosti podané Ministerstvem financí v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu a § 4 odst. 2 zákona.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě nejprve shrnul průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Poté namítl, že prvním z důvodů zamítnutí vydání povolení loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích byla skutečnost, že se provozovna nachází v blízkosti velkého sídliště, což by dle žalovaného mohlo mít potenciálně negativní dopad na mravní a společenský vývoj mládeže. Skutečnost, že se v blízkosti provozovny nachází velké sídliště, není dle zákona o loteriích důvodem pro nevydání rozhodnutí o povolení provozu loterie nebo jiné podobné hry. Navíc žádné upřesnění toho, co se onou blízkostí rozumí, nebylo podáno, a z tohoto ohledu je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ohrožení mravního a společenského vývoje mládeže navíc nelze dopředu nikým předjímat ani ve vztahu k umístění konkrétního zařízení do provozního místa, ani k jeho uvedení do provozu, a už vůbec ne k provozovateli samotnému. Žalobci není jasné, jak může být toto případné „ohrožení mravního a společenského vývoje mládeže“ spojováno s jeho podnikatelskou činností, která spočívá v pasivním umístění IVT a provozu centrálního loterního systému. Žalobce si vůbec neumí představit, jak by tento provoz sám o sobě mohl v budoucnu ohrozit vývoj mládeže a jak žalovaný může takové ohrožení vývoje mládeže ve spojitosti se žalobcem již dopředu předpokládat a vyhodnocovat jako narušení veřejného pořádku. Podle sdělení č.j. 89938/13 ze dne 19. 8. 2010, na něž žalovaný v odůvodnění rozhodnutí odkazuje, město Nový Jičín spojuje ohrožení mravního a společenského vývoje mládeže s provozováním hazardních her, přičemž neupřesňuje, jakým způsobem by k samotnému ohrožení mělo dojít, zvláště když jsou při provozu loterií a jiných podobných her učiněna opatření, díky nimž děti a mládež do kontaktu s provozem technického zařízení nemohou přijít. V případě heren mají děti a mládež dokonce zakázán vstup. Z tohoto pohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť absentují zjištění žalovaného ve věci samé a úvahy, které jej k závěru vedly.

Dalším argumentem pro vydání zamítavého rozhodnutí byl údajný rozpor s § 4 odst. 2 zákona o loteriích, čili s požadavkem, aby provozování loterií a jiných podobných her nenarušovalo veřejný pořádek. Ve sdělení města Nový Jičín je pouze uvedeno, že městská policie řešila případy, jejichž výčet, včetně dat a časů oznámení je zde uveden, kdy jí bylo telefonicky oznámeno, že v provozovně dochází k rušení nočního klidu, popř. že se z této provozovny ozývá velký hluk. Dále je zde uvedeno, že v těsné blízkosti provozovny se nachází velké sídliště a „tedy došlo a dochází v souvislosti s provozem provozovny (hospůdky) Na Šikmé ploše zcela prokazatelně k narušování veřejného pořádku v Novém Jičíně.“ Žalobce však s uvedeným tvrzením o zcela prokazatelném narušování veřejného pořádku města Nový Jičín a s tvrzením žalovaného o doložených opakovaných zásazích městské policie nemůže souhlasit, neboť mimo seznamu obdržených (a to pouze telefonických) oznámení zde není uveden žádný důkaz, popř. výsledek šetření (zásahu) Policie ČR, ze kterého by jasně vyplývalo, že k uvedenému jednání skutečně došlo a že toto bylo spolehlivě prokázáno. Žalobce k tomu poznamenal, že v případech vztahů orgánů veřejné správy a soukromých subjektů je třeba, dojde-li k pochybnostem, aplikovat zásadu in dubio pro mitius. Pokud tedy nebylo prokázáno, že by povolením provozu centrálního loterního systému v daném herním středisku došlo k narušení veřejného pořádku, mělo být povolení vydáno.

Konečně žalobce namítl, že vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro něj bylo nečekané a také nepředvídatelné, zejména poté, co bylo dne 23.11.2010 jeho rozkladu v téže věci vyhověno, a to s výslovným prohlášením, že se tak děje v plném rozsahu. Z toho žalobce dovozuje, že všechny jím vznesené argumenty byly odvolacím orgánem plně akceptovány.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad rámec této argumentace se vyjádřil toliko k námitce žalobce stran nepředvídatelnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Uvedl, že výrok prvního zamítavého rozhodnutí č.j. 34/78248/4/2010 ze dne 21.9.2010 chybně opřel o ustanovení § 17 odst. 11 ve spojení s § 43 odst. 7 zákona o loteriích, a to z důvodu kolize s § 17 odst. 11 téhož zákona. Ministr financí rozhodnutím č.j. 34/109256/2010-RK ze dne 23.11.2010 žalobcově rozkladu podle § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu ve spojení s § 81 odst. 1 správního řádu plně vyhověl, rozhodnutí Ministerstva financí č.j. 34/78248/4/2010 ze dne 21.9.2010 zrušil a věc vrátil zpět k novému rozhodnutí. Důvodem zrušení prvoinstančního rozhodnutí nebylo věcné pochybení, nýbrž nesprávná aplikace zákona o loteriích na předmětný případ a v jejím důsledku nesoulad výroku s odůvodněním. Vzhledem k tomu, že rozhodnutím č.j. 34/109256/2010-RK ze dne 23.11.2010 se rozkladu žalobce plně vyhovělo, nemuselo být toto rozhodnutí odůvodněno.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce k věci samé uvedl, že argumentace žalovaného o blízkosti velkého sídliště nebyla blíže rozvedena, a z toho důvodu si žalobce myslí, že tento důvod je pro svou obecnost nepřezkoumatelný. Co se týče druhého důvodu, jímž je zjištění, že v provozovně, resp. na místě provozovny dochází k porušování veřejného pořádku, žalobce upozornil na to, že ve spise žádné tyto záznamy městské policie doloženy nebyly. Jediné, co je ve spise založeno, je přípis města, kde je tedy konstatováno, že se městská policie zabývala nějakými případy na základě telefonického oznámení. Jednalo se převážně o rušení nočního klidu hlasitou hudbou, hlasitým hovorem na ulici apod. Pro žalobce z toho nevyplývá žádná přímá souvislost s provozem IVT jako takových. Z toho důvodu se domnívá, že závěry, ke kterým Ministerstvo financí dospělo, nejsou dostatečně důkazně podloženy a nejsou řádně odůvodněné.

Žalovaný při ústním jednání před soudem odkázal na své písemné vyjádření k žalobě a k věci samé uvedl, že pokud jde o výklad pojmu veřejný pořádek, řídí se usnesením Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3As 4/2010, v němž je mj. zdůrazněno, že je třeba brát v úvahu nejenom účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Účelem zákona o loteriích je ochrana mladistvých před patologickými jevy provázejícími provozování loterií a jiných podobných her, dále ochrana veřejného pořádku a v neposlední řadě také zájem na zajištění řádného provozování loterií a jiných podobných her, jakož i respektování ústavního práva obcí na samosprávu. Tím, že se řídí ustanovením § 4 odst. 2 zákona o loteriích, když zkoumá otázku narušení veřejného pořádku, žalovaný plní svou zákonnou povinnost. V řízení o žádosti žalobce žalovaný dospěl k závěru, že tato podmínka, spočívající v nenarušování veřejného pořádku, nebyla splněna. Z vyjádření obce plyne, že v dané provozovně dochází k opakovanému narušování veřejného pořádku, zejména k narušování nočního klidu. Ze spisového materiálu tedy vyplývá, že veřejný pořádek byl narušován, bylo to dokázáno i ve vyjádření obce, a to odkazem na záznamy městské policie, a proto má žalovaný za to, že rozhodl správně. Zároveň nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepředvídatelné.

Co se týká námitky poukazující na nedostatečné odůvodnění rozhodnutí, žalovaný má za to, že se ministr financí vypořádal se všemi relevantními argumenty žalobce a rovněž uvedl, které skutečnosti byly vzaty za podklad rozhodnutí, podle jaké právní normy rozhodoval i jakými úvahami se řídil. Žalovaný při jednání upozornil na skutečnost, že město Nový Jičín již v roce 2009 obecně závaznou vyhláškou č. 2/2009 o stanovení míst, na kterých mohou být provozovány výherní hrací přístroje, jakož i následně vydanou obecně závaznou vyhláškou č. 12/2011 vyloučilo dotčenou adresu Nerudova 298/201 z výčtu míst, na kterých lze loterie a jiné podobné hry provozovat. Město Nový Jičín tím konstantně projevuje svůj regulační úmysl ve vztahu k provozování loterií a jiných podobných her na dotčené adrese, a to tak, že zakazuje provozování nejen IVT, ale i jiných druhů loterií a podobných her na zmíněné adrese. Ve zmíněných vyhláškách obec zdůrazňuje naléhavý obecný zájem na přijetí takovéto regulace provozování loterií a jiných podobných her na svém území.

Soud při ústním jednání neprovedl dokazování důkazy označenými v žalobě, neboť se jedná o listiny, které jsou obsahem správního spisu. Správní spis týkající se předmětné věci je ze zákona podkladem, z něhož soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází, a proto není zapotřebí provádět jeho obsahem dokazování.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Podle § 4 odst. 1 zákona o loteriích loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Provozuje-li loterie a jiné podobné hry stát, jedná jeho jménem ministerstvo nebo jím pověřená státní organizace.

Podle § 4 odst. 2 zákona o loteriích povolení se vydá, jestliže provozování loterií a jiných podobných her je v souladu s jinými právními předpisy, nenarušuje veřejný pořádek, je zaručeno jejich řádné provozování včetně řádného technického vybavení a bude-li na sociální, zdravotní, sportovní, ekologický, kulturní nebo jinak veřejně prospěšný účel použito

části výtěžku ve výši, která odpovídá v tabulce stanovenému procentu, to je nejméně 6 % až 20 % z rozdílu, o který příjem provozovatele, tvořený všemi vsazenými částkami ze všech jím provozovaných her podle § 2 a § 50 odst. 3, které podléhají vyúčtování v účetním období, převyšuje výhry vyplacené sázejícím, správní poplatky, místní poplatky a náklady státního dozoru (dále jen "část výtěžku"). Za vsazenou částku se považuje souhrn přijatých plnění provozovatele, který tvoří sázka (vklad) a případný poplatek či jiné plnění související s uskutečňovanou sázkou. Tento poplatek či jiné plnění související s uskutečňovanou sázkou nevstupují do výpočtu výše výhry podle ustanovení § 2 písm. h).

Podle § 17 odst. 11 zákona o loteriích provozování výherních hracích přístrojů nesmí být povoleno ve školách, školských zařízeních, v zařízeních sociální a zdravotní péče, v budovách státních orgánů a církví, jakož i v sousedství uvedených budov. Okruh vzdálenosti do 100 m od těchto budov může stanovit obec vyhláškou.

Soud o věci uvážil takto:

Na blízké sídliště ve svém vyjádření k žalobcově žádosti upozornilo žalovaného město Nový Jičín. Správní orgán I. stupně obsah jeho vyjádření bez dalšího převzal do odůvodnění zamítavého rozhodnutí, aniž by ho jakkoliv blíže posoudil. Proto se nelze divit, že žalobce v rozkladu brojil také proti tomu, že důvodem zamítnutí jeho žádosti byla i městem zmiňovaná existence velkého sídliště v blízkosti předmětné provozovny. Orgán rozhodující o rozkladu pak v napadeném rozhodnutí označil blízkost sídliště s velkým pohybem dětí a mládeže toliko za „vedlejší důvod, který Ministerstvo financí podpůrně zmínilo v odůvodnění,“ přestože z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla „vedlejší“ či „podpůrná“ povaha tohoto důvodu nikterak zřejmá, a sám přitom neuvedl žádné vlastní úvahy, jež by se k tomuto „vedlejšímu“ důvodu zamítnutí žalobcovy žádosti vztahovaly.

Žalobci je obecně nutno přisvědčit v tom, že důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k provozování loterie či jiné podobné hry nemůže být skutečnost, že se v blízkosti dané provozovny nachází velké sídliště. Sídlíště nepatří mezi tzv. „chráněné objekty“, jejichž výčet je uveden v § 17 odst. 11 zákona o loteriích, a argumentace jeho blízkostí je tudíž bezpředmětná. Jinými slovy řečeno, zákon o loteriích nezakazuje povolit provozování loterie nebo jiné podobné hry jen proto, že se provozovna, k níž se má povolení vztahovat, nachází blízko sídliště, tedy poblíž lokality vyznačující se zvýšenou koncentrací obyvatel.

Nelze automaticky dovozovat, že při provozování loterie či jiné podobné hry v provozovně, která se nachází v blízkosti sídliště, vždy nutně dojde k narušování veřejného pořádku. Akceptace opačného závěru by znamenala, že povolení k provozování loterie či jiné podobné hry by nebylo možné vydat pro žádnou provozovnu, která je umístěna v hustě zalidněné lokalitě (což je převážná část území velkých měst) či dokonce v blízkosti takové lokality. Nic takového ovšem ze zákona o loteriích nevyplyvá.

Žalobci je rovněž nutno přisvědčit v tom, že sdělení města Nový Jičín ze dne 19.8.2010, z něhož správní orgány obou stupňů při svém rozhodování vyšly, není dostatečným podkladem pro závěr, že v předmětné provozovně v minulosti prokazatelně docházelo k narušování veřejného pořádku (v podobě rušení nočního klidu apod.). Ve zmíněném sdělení města Nový Jičín je uvedeno pět případů, kdy měla městská policie na základě telefonických oznámení občanů řešit rušení nočního klidu, popř. velký hluk linoucí se z předmětné provozovny. Ve sdělení však není zaznamenán výsledek prošetření těchto oznámení, tedy zda bylo městskou policií skutečně zjištěno, že došlo k rušení nočního klidu,

popř. jaká opatření na základě přijatých telefonických oznámení městská policie učinila. Soud dále nemohl nechat bez povšimnutí, že tři z pěti případů rušení nočního klidu se týkaly léta 2007, tj. období, které z časového hlediska evidentně nemá žádnou souvislost se žalobcovou žádostí (ta byla podána v červenci 2010), a proto k nim při rozhodování o této žádosti nelze přihlížet. Na základě pouhých dvou zbývajících případů, z nichž jeden se týká telefonického oznámení ze srpna 2008, není možné oprávněně dospět k závěru, že předmětná provozovna „není z hlediska dodržování veřejného pořádku prostředím vhodným pro umístění IVT a že obsluha provozovny není schopna zabezpečit takové prostředí, jež by konvenovalo zákazů uvedenému v § 4 odst. 2 loterního zákona.“ Tento skutkový závěr žalovaného tedy nemá náležitou oporu ve správním spisu.

Soud nepřisvědčil námitce, v níž žalobce vytýká žalovanému nepředvídatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce namítanou nepředvídatelnost dovozuje z toho, že jeho předchozímu rozkladu směřujícímu proti rozhodnutí Ministerstva financí č.j. 34/78248/4/2010 ze dne 21.9.2010 ministr financí „v plném rozsahu“ vyhověl a rozkladem napadené rozhodnutí zrušil. Zrušovací rozhodnutí ministra financí nicméně neobsahuje žádné odůvodnění, a proto nelze dovozovat, že ministr financí přisvědčil všem argumentům, které žalobce uplatnil v podaném rozkladu. „Plné vyhovění“ rozkladu vyjadřuje tu skutečnost, že rozkladem napadené rozhodnutí bylo v celém rozsahu zrušeno, avšak konkrétní důvody, pro které tak ministr financí učinil, z jeho zrušovacího rozhodnutí vzhledem k naprosté absenci odůvodnění nelze seznat. Žalobce proto nemohl legitimně očekávat (předvídat), že o rozkladu, který podal proti v pořadí druhému zamítavému rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28.3.2011 č.j. 34/35395/2011, ministr financí nutně rozhodne stejným způsobem, jako tomu bylo v případě předchozího prvostupňového rozhodnutí ze dne 21.9.2010.

Žalovaný až při jednání před soudem blíže argumentoval obecně závaznými vyhláškami města Nový Jičín č. 2/2009 a č. 12/2011, přičemž mj. poukázal na naléhavý obecný zájem na přijetí této regulace provozování loterií a jiných podobných her, který obec v těchto vyhláškách deklarovala. Soud však k této argumentaci správního orgánu nemůže při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet, neboť není součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. V něm žalovaný sice zmínil existenci obecně závazné vyhlášky města Nový Jičín vydané podle § 50 odst. 4 zákona o loteriích s tím, že adresa předmětné provozovny je touto vyhláškou „dotčena“, nic dalšího však v souvislosti s touto vyhláškou neuvedl, ani blíže nespecifikoval, v čem spočívá ono „dotčení“. Naopak v závěru odůvodnění výslovně konstatoval, že „Ministerstvo financí nezamítlo žádnou žádost navrhovatele, tedy ani tuto, na základě prosté argumentace existencí regulační vyhlášky obce.“

Předmětem soudního přezkumu je zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu jakožto správního aktu, který bezprostředně zasahuje do právní sféry žalobce. Vyjádření žalovaného k žalobě je toliko procesním úkonem správního orgánu učiněným v rámci řízení před soudem, který se práv a povinností žalobce nedotýká a netvoří jeden celek s přezkoumávaným rozhodnutím. To znamená, že argumenty správního orgánu obsažené ve vyjádření k žalobě, které nebyly uplatněny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemůže soud při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí brát v potaz.

Soud z výše popsanych důvodů zrušil napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a pro vadu řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému

k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátkou. Ty jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátkou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za každý úkon činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013), dále dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 11.228,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Jany Čechové Náplavové.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. února 2015

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková